

Antal klagesager indbragt for sundhedsstyrelsen over medicinalpersoners faglige virksomhed.¹⁾

	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986
Indbragte sager	499	557	558	665	763	804	583 ²⁾
Afgjorte sager ³⁾	343	397	501	409	541	590	
Heraf statueret							
fejl el. lign.	25 (7%)	46 (12%)	60(12%)	90(22%)	99(18%)	135(23%)	-

Noter:

- ¹⁾ Oversigten dækker alt sundhedspersonale, som sundhedsstyrelsen fører tilsyn med, bortset fra tandlæger. Langt den overvejende del af klagerne vedrører dog lægers forhold.
- ²⁾ Tallet er opgjort pr. 30. august 1986.
- ³⁾ Dækker både sager indbragt for sundhedsstyrelsen det pågældende år og tidligere år. Ved »afgjorte sager« forstås i øvrigt kun de sager, hvor sundhedsstyrelsen har truffet en afgørelse (og f.eks. ikke videresendte sager eller sager, hvor det ikke har været muligt at træffe en afgørelse).

3. Baggrunden for lovforslaget

Der har i den offentlige debat og i Folketinget været tilkendegivet en manglende tillid til det nuværende klagesystem, hvorefter klager over de såkaldte medicinalpersoners faglige virksomhed afgøres endeligt af sundhedsstyrelsen i dennes egenskab af uafhængig sundhedsfaglig rådgiver for det offentlige. Det har især været fremført, at sundhedsstyrelsen med den eksisterende ordning praktiserer et fagligt selvdømme, og at der er behov for, at også almene synspunkter indgår i afgørelsen af, om der er givet en fagligt set rigtig behandling.

Hertil kommer, at Folketingets Ombudsmand tidligere har fundet det ønskeligt, at den juridiske sagkundskab fik en mere fremtrædende placering i klagesagsbehandlingen.

Indenrigsministeren tilkendegav den 21. februar 1985 ved 1. behandling af et *beslutningsforslag* fra SF (nr. B 93) om oprettelse af patientklagenævn og en patientombudsmandsinstitution, at det eksisterende klagesystem måtte ændres således, at det i befolkningen ville blive opfattet som mere tillidvækkende, korrekt og effektivt. Ministeren udtalte hertil, at det juridiske element i klagesagsbehandlingen måtte styrkes, og at lægmænd skulle inddrages.

Indenrigsministeren lovede i denne forbindelse i den næste folketingssamling (1985/86) at fremlægge et lovforslag til et ændret klagesagsbehandlings-system efter de af ministeren i sit indlæg udtalte synspunkter.

Der henvises herom til Folketingets forhandlinger 1984/85, spalte 6479-6499, (1. behandling). 2. behandling fandt ikke sted, idet kommunaludvalget i stedet afgav en beretning, hvorefter udvalget vedtog at afvente indenrigsministerens lovforslag.

I forbindelse med første fremsættelse af nærværende lovforslag fremsattes den 7. november 1985 beslutningsforslag fra S (nr. B 37) og SF (nr. B 39) om henholdsvis oprettelse af patientklagenævn og af patientklagenævn og en patientombudsmandsinstitution. Beslutningsforslagene førstebehandledes sammen med lovforslaget om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v., jfr. Folketingstidende 1985 sp. 2199-2233, men blev ikke fremmet til 2. og 3. behandling. I kommunaludvalgets beretning over forslagene af 30. maj 1986 (Blad 1150) tilkendegav forslagsstillerne, at der ikke kunne skabes flertal for disse forslag.

4. Klagenævnets opgaver og funktion

4.1. Klagenævnet er et selvstændigt besluttende organ, der placeres uden for det sædvanlige administrative hierarki. Dets afgørelser er administrativt set endelige, og kan således ikke indbringes for anden offentlig administrativ myndighed, ej heller indenrigsministeriet. Endelig afgørelse på området hører herefter alene under domstolene. Nævnet kan ikke træffe afgørelse vedrørende sanktioner som bøde, hæfte og højere straf, som må forelægges den almindelige anklagemyndighed, der efter gældende regler endeligt vurderer, om sag skal rejses for domstolene. Anklagemyndigheden kan også uden indstilling fra patientklagenævnet tage de nævnte sager op.

Patientklagenævnet kan endvidere ikke træffe afgørelse om, hvorvidt en medicinalperson skal have frataget sin autorisation. Afgørelse herom henhører fortsat under sundhedsstyrelsen samt indenrigsministeriet eller domstolene, med de særlige procedurer, der herom er foreskrevet i bl.a. kapitel 2 i lovforslaget, der indholdsmæssigt svarer til § 5 i den gældende centralstyrelseslov. Hvis